

hvordan er det i forhold til alle andre lande? Der vil jeg blot sige, at der ligger vi i top. Vi ligger i top.

Hvis vi tager OECD, så ligger Danmark med 8,4 pct. af BNP, som vi bruger til uddannelse i bred forstand. EU i snit er på 5,9 pct. Vi bruger altså 40 pct. mere end snittet i EU, når vi måler i procentandel af BNP. Sverige bruger mindre, USA bruger mindre, Frankrig bruger mindre, Tyskland og Storbritannien, Holland, Irland.

Så kan man spørge: Jamen hvad med grundskolen? Ja, i grundskolen bruger vi 4,9 pct. af BNP, gennemsnittet i EU er 3,8 pct. Med hensyn til de videregående uddannelser er gennemsnittet i EU 1,3 pct. Vi bruger 2,2 pct. Der er intet land i denne her rapport, der overhovedet når det danske niveau. Vi er helt i top, hvad angår videregående uddannelser. Og selv når vi trækker SU ud, som jo er en del af omkostningen, ligger vi stadig helt i top. EU har et gennemsnit på 1,1 pct., og vi ligger på 1,5 pct.

Så når billedet er, at vi bruger helt i top, så burde vi jo også forlange, at resultatet af det, vores elever kan, når de går ud af folkeskolen eller gymnasier eller videregående uddannelser eller universitetsuddannelser, vil være, at de er helt i top, og at når vi måler med de andre lande, så hænger resultaterne af den indsats, af de ofre – alle giver jo for at vi kan tilbyde unge mennesker en god uddannelse – sammen. Det gør de bare lige præcis ikke.

Derfor er det, man med rimelighed siger, at her må man også spekulere på, hvad det er for et system, vi har opbygget. Hvad er det, der gør, at kvaliteten ikke er den samme? Hvordan er det, tingene hænger sammen? Og derfor ligger hele grundlaget der jo for en folkeskolereform, en universitetsreform og en reform omkring forskning. Tingene hænger nøje sammen.

Må jeg så sige til fru Pia Gjellerup og i øvrigt også Det Radikale Venstre, at det er lidt rørende, at i de budgetoverslagsår, vi har overtaget, var der en produktivitetsgevinst, som det hedder, på 1 pct. på uddannelser – 1 pct. Hvis vi tager gennemsnittet af uddannelserne i bred forstand, var den på 1,2 pct.

De penge har vi altså ikke sparet. I det, vi kalder omstillingsreserven, som ikke bare er en pulje, men en reserve – jeg skal vende tilbage til det – tilbagefører vi også den besparelse, som den tidligere regering havde lagt ind i overslagsårene. Og den omstillingsreserve skal jo udmøntes i forbindelse med finansloven. Undervisningsministeren har jo, og forskningsministeren

i øvrigt også, et udspil om, hvordan de penge skal bruges, således at uddannelsesinstitutionerne kender det, når finansloven er på plads, som man altid har gjort.

Det er altså ikke en usikkerhed, der går ind i januar og februar og marts; det er færdigt, når Folketinget har lavet sit arbejde, som det altid har været. Pengene tilføres indsatsområder, som Folketinget har besluttet, og det er flere penge end det, som Socialdemokratiet tidligere sammen med De Radikale egentlig havde lagt i overslagsårene.

Kl. 20.40

Her kommer jeg også meget synligt til det, jeg næsten vil kalde det barokke. I det finanslovsforslag, som vi overtog og som lå fra august måned 2001, havde vi jo overslagene for 2003, 2004 og 2005, hvad angik forskning. Det var jo det, der var afsat. Det var det, man havde finansieret.

Hvordan er det forslag, vi har lagt frem for 2003, 2004 og 2005? Ja, det er det, der har været nævnt. Det er 3,2 mia. kr. over.

Jeg synes, det er imponerende, at den regering, der lægger en profil frem, som omfatter 3,2 mia. flere finansierede kroner til forskning, altså fastholder et niveau på 9,4 mia. kr., skal kritiseres af den tidligere regerings partier, der har lagt en profil frem for nøjagtig de samme år, hvor man havde finansieret 3,2 mia. kr. mindre. Selv hvis man fjerner UMTS, er det ca. 2,2 mia. kr. mindre. Det er da ikke rimeligt. Det burde da være partier, der havde helt andre visioner.

Så kan man spørge: Hvorfor er det ikke mere end de 9,4 mia. kr.? Nej, det er det, vi har finansieret indtil nu, for det er jo penge, der skal findes. Og hvis man er i stand til at finde flere penge, så er vi helt med på det, altså hvis finansieringskilderne er nogle, vi kan være enige om. Men det er bare for at forstå, hvor kritikken hører hjemme.

Jeg er lidt imponeret over, at de, der har et lavere ambitionsniveau, skal kritisere os, der har et højere ambitionsniveau og har en megaopgave med at fylde det gab ud, som den tidligere regering har efterladt. Men det skal nok lykkes.

Men må jeg så lige sige, og det gælder også om forskning i øvrigt, at pengene vil være disponeret, altså besluttet inden næste finanslov, så man dér ved, hvad man har at råde over. Og langt hen ad vejen kommer vi til at opleve, at det ikke er så let måske heller at finde forskerne, altså at bruge pengene i det ambitionsniveau. For på mange områder er det projekter, der er udløbet, hvor de er afsluttet og har været planlagt af-